TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2005 m. balandžio 14 d.*

Byloje C-341/02

dėl 2002 m. rugsėjo 25 d. pagal EB 226 straipsnį pateikto ieškinio dėl valstybės įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama J. Sack ir H. Kreppel, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Vokietijos Federacinę Respubliką, atstovaujamą W.-D. Plessing ir A. Tiemann,

atsakovę,

* Proceso kalba: vokiečių.

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, teisėjai A. Rosas (pranešėjas), K. Lenaerts, S. von Bahr ir K. Schiemann,

generalinis advokatas D. Ruiz-Jarabo Colomer,

posėdžio sekretorė M.-F. Contet, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2004 m. balandžio 29 d. posėdžiui,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Europos Bendrijų Komisija savo ieškinyje prašo pripažinti, kad, nelaikydama minimalaus darbo užmokesčio dalimis visų kitoje valstybėje narėje įsisteigusių darbdavių savo į Vokietiją komandiruotiems statybų sektoriaus darbuotojams išmokėtų priedų ir priemokų, išskyrus bendrus priedus statybų sektoriaus darbuotojams, ir todėl neatsižvelgdama į šių darbdavių savo komandiruotiems darbuotojams faktiškai išmokėtas darbo užmokesčio dalis, Vokietijos Federacinė

Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 49 straipsnį ir 1996 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 96/71/EB dėl darbuotojų komandiravimo paslaugų teikimo sistemoje (OL L 18, 1997, p. 1) 3 straipsnį.

2 Vokietijos Federacinė Respublika prašo atmesti ieškinį ir priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisė

3 Pagal Direktyvos 96/71 dvyliktą konstatuojamąją dalį Bendrijos teisė netrukdo valstybėms narėms bet kuriam, net ir laikinai jų teritorijoje pagal darbo sutartį dirbančiam asmeniui taikyti savo teisės aktų arba darbdavių ir darbininkų pasirašytų kolektyvinių sutarčių net ir tuo atveju, kai jų darbdavys yra įsisteigęs kitoje valstybėje narėje.

4 Direktyvos 96/71 1 straipsnio „Taikymo sritis" 1 dalis nustato:

„Ši direktyva taikoma valstybėje narėje įsisteigusioms įmonėms, kurios pagal tarpvalstybinio paslaugų teikimo sistemą komandiruoja darbuotojus į kitos valstybės narės teritoriją <...>"

5 Šios direktyvos 3 straipsnio „Darbo sutarties sąlygos" 1 ir 7 dalys nustato:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad nepriklausomai nuo to, kokia teisė yra taikoma darbo santykiams, 1 straipsnio 1 dalyje paminėtos įmonės garantuoja į jų teritoriją komandiruotiems darbuotojams darbo sutarties sąlygas dėl toliau nurodytų dalykų, kuriuos toje valstybėje narėje, kurioje darbas yra atliekamas, reglamentuoja:

— įstatymai ir kiti teisės aktai,

ir (arba)

— kolektyvinės sutartys ar arbitražo sprendimai <...> kaip numatyta šio straipsnio 8 dalyje, jeigu jie yra susiję su priede išvardyta veikla:

<...>

c) dėl minimalių užmokesčio normų, įskaitant viršvalandžių apmokėjimo normas; šis punktas netaikomas papildomo pensinio draudimo sistemoms;

<...>

Šioje direktyvoje šio straipsnio 1 dalies c punkte paminėtų minimalių užmokesčio normų sąvoką apibrėžia valstybės narės, į kurios teritoriją darbuotojas yra komandiruojamas, nacionalinės teisės aktai ir (arba) praktika.

<...>

7. Šio straipsnio 1–6 dalys netrukdo taikyti darbuotojams palankesnių darbo sutarties sąlygų.

Komandiruotpinigiai laikomi minimalaus darbo užmokesčio dalimi, nebent jie yra mokami kompensuojant su komandiruote susijusias faktiškąsias kelionės, buto ir maisto išlaidas."

Nacionalinė teisė

6 Statybų sektoriui taikomas 1996 m. vasario 26 d. *Arbeitnehmer-Entsendegesetz* (Darbuotojų komandiravimo įstatymas, BGBl. 1996 I, p. 227, toliau – *AEntG*), su pakeitimais galiojęs baigiantis pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui.

7 *AEntG* 1 straipsnio 1 dalis tam tikrų visuotinai privalomų kolektyvinių sutarčių taikymo sritį išplėtė, įtraukdama užsienyje įsisteigusius darbdavius ir jų į Vokietiją komandiruotus darbuotojus. Ji nustato:

„Visuotinai privaloma paskelbtos statybų sektoriaus kolektyvinės sutarties <...> teisės normos dėl minimalių darbo užmokesčio normų, įskaitant priemokų už viršvalandžių normas <...> privalomai taikomos ir darbo santykiams tarp užsienyje įsisteigusio darbdavio ir kolektyvinės sutarties galiojimo teritorijoje dirbančio jo darbuotojo <...>. Darbdavys pirmo sakinio prasme privalo užtikrinti kolektyvinės sutarties galiojimo teritorijoje pagal pirmą sakinį dirbančiam savo darbuotojui bent kolektyvinėse sutartyje nurodytas darbo sąlygas."

8 Kiekvienu atveju pagal *AEntG* taikytinų kolektyvinių sutarčių sąrašas pateiktas *Merkblatt für Arbeitgeber mit Sitz im Ausland zum Arbeitnehmer-Entsendegesetz* (Atmintinė dėl Darbuotojų komandiravimo įstatymo užsienyje įsisteigusiems darbdaviams, toliau – Atmintinė).

9 1999 m. gegužės 26 d. *Tarifvertrag zur Regelung eines Mindestlohnens im Baugewerbe im Gebiet der Bundesrepublik Deutschland* (Kolektyvinė sutartis dėl minimalaus darbo užmokesčio statybų sektoriuje Vokietijos Federacinės Respublikos teritorijoje, toliau – Kolektyvinė sutartis dėl minimalaus darbo užmokesčio) 2 straipsnis nustato, kad minimalų darbo užmokestį sudaro valandinis sutartinis darbo užmokestis ir priedas statybų sektoriaus darbuotojams, kartu sudarantys bendrą valandinį tarifinį darbo užmokestį. Šios kolektyvinės sutarties normos kartu su 1999 m. rugsėjo 25 d. *Verordnung über zwingende Arbeitsbedingungen im*

Baugewerbe (Nutarimas dėl būtinųjų darbo sąlygų statybų sektoriuje, BGBl. 1999 I, p. 1894) buvo paskelbtos visuotinai privalomomis.

10 Nuo 2000 m. rugsėjo 1 d. iki 2002 m. rugpjūčio 31 d. galiojo 2000 m. birželio 2 d. Kolektyvinė sutartis dėl minimalaus darbo užmokesčio, kuri 2000 m. rugpjūčio 17 d. buvo paskelbta visuotinai privaloma.

11 Kitos visuotinai privalomos kolektyvinės sutartys reglamentuoja ne tik eilines atostogas ir už jas mokėtiną atlygį, bet ir atostogų kasų režimą bei priemokas, pavyzdžiui, priemokas už sunkias darbo sąlygas ir už papildomus darbus.

12 Remiantis Atmintinės 4 priedu, galiojusiu baigiantis pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui, darbdavio išmokėti priedai ir priemokos, išskyrus bendrą priedą statybų sektoriaus darbuotojams, nelaikomi minimalaus darbo užmokesčio dalimis. Pagal minėtą priedą joms pirmiausia priskiriamos priemokos už papildomus darbus, priemokos už naktinį darbą, priemokos už darbą poilsio ir švenčių dienomis, priedai dirbantiems ne savo gyvenamojoje vietoje ir priemokos už sunkias darbo sąlygas.

Ikiteisminis procesas

13 Išnagrinėjusi jai pateiktą skundą, Komisija nusprendė, kad Vokietijoje taikomas metodas nelaikyti visų kitoje valstybėje narėje įsisteigusio darbdavio savo į Vokietiją

komandiruotiems statybų sektoriaus darbuotojams išmokėtų priedų ir priemokų minimalaus darbo užmokesčio dalimis, prieštarauja Direktyvai 96/71 ir pažeidžia EB 49 straipsnyje įtvirtintą laisvę teikti paslaugas. Todėl 2000 m. balandžio 3 d. ji raštu paprašė Vokietijos Federacinės Respublikos išdėstyti savo nuomonę.

14 2000 m. birželio 21 d. rašte Vokietijos vyriausybė, remdamasi, be kita ko, Direktyvos 96/71 3 straipsnio 1 dalies antrąja pastraipa, ginčijo valstybės įsipareigojimų neįvykdymą. Jos nuomone, „minimalių darbo užmokesčių normų" sąvoka apibrėžta valstybės narės, į kurios teritoriją darbuotojas yra komandiruojamas, nacionalinės teisės aktuose arba praktikoje. Kontroliuojant minimalaus darbo užmokesčio laikymąsi, remiantis Vokietijoje galiojančiomis nuostatomis, gali būti neatsižvelgiama į priemokas, kurios daro neigiamą įtaką kolektyvinėje sutartyje nustatytam darbo užmokesčio ir darbo santykiui. Vis dėlto Vokietijos vyriausybė sutiko atsižvelgti į tam tikras išmokas, kurios nedaro įtakos šiam santykiui, ir prireikus atitinkamai pakeisti Atmintinę.

15 Kadangi Vokietijos Federacinės Respublikos paaiškinimai Komisijos netenkino, 2001 m. balandžio 2 d. ji pateikė Vokietijos Federacinei Respublikai pagrįstą nuomonę, ragindama į ją atsakyti per du mėnesius nuo jos paskelbimo.

16 Vokietijos vyriausybei atsakius į šią nuomonę 2001 m. gegužės 31 d. raštu, kuriame ji pripažino, kad tam tikri Atmintinės punktai ne visiškai suderinami su Direktyva 96/71, tačiau dėl daugelio punktų pakartojo savo ankstesnius argumentus, Komisija nusprendė pateikti šį ieškinį.

Dėl ieškinio

Šalių argumentai

17 Komisija mano, kad Vokietijos teisės aktai prieštarauja Direktyvai 96/71 ir EB 49 straipsniui dėl to, kad, lyginant Vokietijos teisės nuostatomis nustatytą minimalaus darbo užmokesčio normą ir kitose valstybėse narėse įsisteigusių darbdavių komandiruotiems darbuotojams faktiškai mokamą darbo užmokestį, iš visų priedų ir priemokų minimalaus darbo užmokesčio dalimi laikomas tik bendras priedas statybų sektoriaus darbuotojams.

18 Komisijos nuomone, kitose valstybėse narėse įsisteigę darbdaviai pagal šiose valstybėse galiojančias nuostatas galėtų būti įpareigojami be normalaus valandinio darbo užmokesčio mokėti papildomas atlyginimo išmokas. Tačiau pagal Vokietijos teisę į šias dalis negali būti atsižvelgiama apskaičiuojant minimalų darbo užmokestį. Neatsižvelgimas į priedus ir priemokas lemia didesnes darbo užmokesčio išlaidas negu tos, kurias patiria Vokietijos darbdaviai savo darbuotojų atžvilgiu, ir kitose valstybėse narėse įsisteigusiems darbdaviams trukdo siūlyti savo paslaugas Vokietijoje. Valstybė narė, į kurios teritoriją komandiruojamas darbuotojas, pagal Direktyvą 96/71 turi teisę nustatyti minimalias darbo užmokesčio normas, tačiau ji, lygindama šią normą su kitoje valstybėje narėje įsisteigusių darbdavių išmokėtu darbo užmokesčiu, negali primesti savo darbo užmokesčio struktūros.

19 Pirmiausia Komisija kaltina Vokietijos Federacinei Respubliką tuo, kad ji nepripažįsta minimalaus darbo užmokesčio dalimis nei tam tikrų premijų, pavyzdžiui, trylikto ir keturiolikto mėnesinio darbo užmokesčio, nei įmokų, kurias kitose valstybėse narėse įsisteigę darbdaviai moka į panašias į Vokietijos atostogų ir kompensacijų kasas, jeigu šios pinigų sumos kitoje valstybėje narėje tiesiogiai ar netiesiogiai sumokamos komandiruotam darbuotojui.

20 Vokietijos vyriausybė pažymi, kad netrukus bus pakeista Atmintinės dalis, susijusi su kitoje valstybėje narėje įsisteigusio darbdavio išmokėtais priedais ir priemokomis, kurios nekeičia santykio tarp darbuotojo atlikto darbo ir jo darbo užmokesčio. Šie priedai ir priemokos iš esmės bus laikomi minimalaus darbo užmokesčio dalimis.

21 Tačiau priedai ir priemokos, keičiantys darbuotojo atlikto darbo ir užmokesčio, kurį jis gavo, pusiausvyrą, pagal Vokietijos teisę nelaikomi minimalaus darbo užmokesčio dalimis ir negali būti traktuojami kaip jo dalys, lyginant pagal Vokietijos teisės normas mokėtiną užmokestį ir kitose valstybėse narėse įsisteigusių darbdavių išmokėtą darbo užmokestį. Kolektyvinė sutartis dėl minimalaus darbo užmokesčio neapsiriboja tik absoliučios sumos nustatymu, joje nustatytos ir kitos normos, susijusios su darbdavio mokėtino darbo užmokesčio ir darbuotojo suteiktos paslaugos santykiu. Specialūs priedai reglamentuojami pamatinėje kolektyvinėje sutartyje, kuri yra atskirta nuo Kolektyvinės sutarties dėl minimalaus darbo užmokesčio.

22 Darbo valandos, dirbamos viršijant įprastą darbo laiką, turinčios atitikti didelius kokybės reikalavimus arba susijusios su ypatingais sunkumais ir pavojumi, turi didesnę ekonominę vertę, palyginti su įprastinėmis darbo valandomis, ir į už jas išmokėtus priedus negalima atsižvelgti apskaičiuojant minimalų darbo užmokestį. Jei

į atitinkamas sumas būtų atsižvelgiama apskaičiuojant minimalų darbo užmokestį, darbuotojas netektų ekonominio atlygio už šias darbo valandas.

23 Vokietijos vyriausybė teigia, kad Komisija savo ieškinyje klaidingai supranta Vokietijos teisę. Ji neteisingai daro prielaidą, kad pagal Vokietijos teisę kitoje valstybėje narėje įsisteigęs darbdavys tuo atveju, kai darbas yra susijęs su ypatingais sunkumais, be minimalaus darbo užmokesčio įpareigojamas mokėti Vokietijoje mokamas priemokas.

Teisingumo Teismo vertinimas

24 Pirmiausia pažymėtina, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką Bendrijos teisė iš esmės nedraudžia, kad valstybė narė įpareigotų kitoje valstybėje narėje įsisteigtą įmonę, teikiančią paslaugas pirmoje valstybėje narėje, mokėti savo darbuotojams šios valstybės nacionalinės teisės aktuose nustatytą minimalų darbo užmokestį (1982 m. vasario 3 d. Sprendimas *Seco ir Desquenne & Giral*, 62/81 ir 63/81, Rink. p. 223, 14 punktas; 1996 m. kovo 28 d. Sprendimas *Guiot*, C-272/94, Rink. p. I-1905, 12 punktas; 1999 m. lapkričio 23 d. Sprendimas *Arblade ir kt.*, C-369/96 ir C-376/96, Rink. p. I-8453, 33 punktas; 2001 m. kovo 15 d. Sprendimas *Mazzoleni ir ISA*, C-165/98, Rink. p. I-2189, 28 ir 29 punktai; 2002 m. sausio 24 d. Sprendimas *Portugaia Construções*, C-164/99, Rink. p. I-787, 21 punktas). Šios nuostatos turi būti tinkamos užtikrinti, kad bus įgyvendintas jomis siekiamas tikslas, t. y. apsaugoti komandiruotą darbuotoją, ir neviršyti to, kas reikalinga šiam tikslui pasiekti (šiuo klausimu, be kita ko, žr. pirmiau nurodytų sprendimų *Arblade ir kt.* 35 punktą; *Mazzoleni ir ISA* 26 punktą ir 2004 m. spalio 12 d. Sprendimo *Wolff & Müller*, C-60/03, Rink. p. I-2553, 34 punktą).

25 Ši teismo praktika patvirtina Direktyvos 96/71 3 straipsnio 1 dalies pirmosios pastraipos c punktą, pagal kurį valstybės narės užtikrina, kad nepaisant to, kokia teisė yra taikoma darbo santykiams, šioje direktyvoje paminėtos įmonės garantuoja į jų teritoriją komandiruotiems darbuotojams darbo sutarties sąlygas dėl minimalių darbo užmokesčio normų, nustatytų valstybėse narėse, kurių teritorijoje atliekamas darbas, įskaitant viršvalandžių apmokėjimo normas. Remiantis tos pačios dalies antrąja pastraipa, „minimalių užmokesčio normų" sąvoką apibrėžia „valstybės narės, į kurios teritoriją darbuotojas yra komandiruojamas, nacionalinės teisės aktai ir (arba) praktika".

26 Nagrinėjamu atveju neginčytina, kad Vokietijos Federacinė Respublika, išleisdama *AEntG*, pasinaudojo Direktyvos 96/71 suteikta galimybe priimti nuostatas dėl minimalios užmokesčio normos savo teritorijoje. Iš šio sprendimo 7–10 punktų išplaukia, kad AEntG 1 straipsnio 1 dalis išplėtė tokių visuotinai privalomų kolektyvinių sutarčių, kaip antai Kolektyvinė sutartis dėl minimalaus darbo užmokesčio, taikymą užsienyje įsisteigusiems darbdaviams ir jų į Vokietiją komandiruotiems darbuotojams. Kiekvienu atveju pagal *AEntG* taikytinų kolektyvinių sutarčių sąrašas pateikiamas Atmintinėje.

27 Tačiau šioje byloje šalys ginčijasi dėl pagal Vokietijos nuostatas mokėtinos minimalios užmokesčio normos ir darbo užmokesčio, kurį kitose valstybėse narėse įsisteigę darbdaviai faktiškai moka savo komandiruotiems darbuotojams, palyginimo metodo. Taigi iškyla klausimas, kokius priedus ir priemokas valstybė narė privalo laikyti minimalaus darbo užmokesčio dalimis, tikrindama, ar jis išmokėtas teisingai.

28 Remiantis Atmintinės 4 priedu, darbdavio išmokėti priedai ir priemokos, išskyrus priedą statybų sektoriaus darbuotojams, Vokietijoje nelaikomi minimalaus darbo

užmokesčio dalimis. Iš bylos medžiagos matyti, kad, be bendro priedo statybų sektoriaus darbuotojams, dar atsižvelgiama į mokėjimus, kurie darbo sutartyje nustatyti kaip kompensaciniai mokėjimai už skirtumą tarp nacionalinio darbo užmokesčio ir pagal *AEntG* mokėtino darbo užmokesčio. Tačiau, Komisijos nuomone, apskaičiuojant minimalų darbo užmokestį iš esmės turi būti atsižvelgiama į visus priedus ir priemokas, išmokėtus ne Vokietijoje įsisteigusių darbdavių savo komandiruotiems darbuotojams.

29 Visų pirma reikia patikslinti, kad šalys sutaria, jog, remiantis Direktyvos 96/71 3 straipsnio 1 dalies pirmosios pastraipos c punktu ir 7 dalies antrąja pastraipa, minimalaus darbo užmokesčio dalimi nelaikytini nei atlyginimas už viršvalandžius, nei įmokos į papildomas įmonių pensinio draudimo sistemas, nei su komandiruote susijusių faktiškų išlaidų kompensacijos, nei bendros išmokos, apskaičiuojamos ne pagal valandas. Turi būti atsižvelgiama tik į bendrą darbo užmokestį.

30 Galiausiai pažymėtina, kad Vokietijos vyriausybė neginčija, jog Atmintinė ne visiškai suderinama su Direktyva 96/71. Be to, pasibaigus pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui, ji pakeitė Atmintinę taip, kaip pasiūlė Komisija, nustatydama atvirkštinį atsižvelgimo į priedus ir priemokas „taisyklės ir išimties" santykį. Po šio pakeitimo kontroliuojant minimalaus darbo užmokesčio mokėjimą atsižvelgiama į visus papildomus mokėjimus, kuriuos sumoka kitoje valstybėje narėje įsisteigęs darbdavys, jei darbuotojo atlikto darbo ir jo gauto atlygio santykis nepasikeičia jo nenaudai.

31 Be to, Vokietijos vyriausybė savo atsiliepime į ieškinį pareiškė, kad Atmintinę numatoma papildyti nuostata, pagal kurią tryliktas ir keturioliktas mėnesiniai darbo užmokesčiai būtų laikomi minimalaus darbo užmokesčio dalimis, jei jie reguliariai, proporcingai, faktiškai ir neatšaukiamai mokami darbuotojo komandiruotės į Vokietiją metu ir jei jie išmokami jam nustatytą mokėjimo dieną. Komisija savo dublike teigia, kad toks pasiūlymas dėl pakeitimo galėtų šiuo požiūriu suderinti nacionalines nuostatas su Direktyva 96/71.

32 Iš esmės konstatuotina, kad tokių Vokietijos vyriausybės priimtų ir pasiūlytų pakeitimų pakaktų pašalinti įvairius prieštaravimus tarp ginčijamo nacionalinės teisės akto ir Direktyvos 96/71.

33 Tačiau primintina, kad valstybės įsipareigojimų neįvykdymo faktas nagrinėtinas remiantis situacija, kurioje valstybė narė buvo baigiantis pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui (žr., be kita ko, 2003 m. sausio 16 d. Sprendimo *Komisija prieš Jungtinę Karalystę*, C-63/02, Rink. p. I-821, 11 punktą ir 2004 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, C-313/03, dar nepastelbto Rinkinyje, 9 punktą). Teisingumo Teismas negali atsižvelgti į vėliau atsiradusius pakeitimus (žr., be kita ko, 2004 m. lapkričio 18 d. Sprendimo *Komisija prieš Airiją*, C-482/03, dar nepastelbto Rinkinyje, 11 punktą).

34 Įmokų, kitose valstybėse narėse įsisteigusių darbdavių mokamų į panašias į Vokietijos atostogų ir kompensacijų kasas, klausimu iš Vokietijos vyriausybės atsakymo į pagrįstą nuomonę išplaukia, kad jos atitinka atlyginimą už atostogas ir atostoginę išmoką Vokietijoje. Triplike ši vyriausybė tvirtina, kad ginčas turi būti

išspręstas atsižvelgiant į jos argumentus dėl proporcingo atostoginės išmokos mokėjimo ir jos mokėjimo taisyklių. Teismo posėdyje ji paaiškino, kad atostoginė išmoka turi būti išmokoma proporcingai ir darbo užmokesčio mokėjimo dieną.

35 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką byloje dėl valstybės įsipareigojimų neįvykdymo pareiga įrodyti tariamą valstybės įsipareigojimų neįvykdymą tenka Komisijai. Ji turi Teisingumo Teismui pateikti argumentus, reikalingus šiam valstybės įsipareigojimų neįvykdymo faktui patikrinti, ir negali remtis kokia nors prezumpcija (žr., be kita ko, 1982 m. gegužės 25 d. Sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus*, 96/81, Rink. p. 1791, 6 punktą ir 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Komisija prieš Austriją*, C-194/01, Rink. p. I-4579, 34 punktą).

36 Tačiau nei pagrįsta nuomonė, nei ieškinys, nei Komisijos dubliukas neleidžia spręsti, ar kaltinimas, kad apskaičiuojant minimalų darbo užmokestį neatsižvelgiama į įmokas, kitose valstybėse narėse įsisteigusių darbdavių mokamas į panašias į Vokietijos atostogų ir kompensacijų kasas, yra savarankiškas, arba, priešingai, jis sutampa su kaltinimu, kad atliekant atitinkamą apskaičiavimą neatsižvelgiama į tryliktą ir keturioliktą mėnesinius darbo užmokesčius. Sunkumai, su kuriais Vokietijos vyriausybė susidūrė atsakydama į šiuos teiginius, patvirtina, kad Komisijos argumentai dėl įmokų į atostogų kasas nėra pakankamai aiškūs.

37 Tad Komisija nepakankamai aiškiai išdėstė savo kaltinimo apimtį ir nepateikė Teisingumo Teismui pakankamai pagrindų, leidžiančių nustatyti, ar aplinkybė, kad atsakovė, apskaičiuodama minimalų darbo užmokestį, neatsižvelgia į tokias įmokas, kurios yra nagrinėjamos šioje byloje, yra valstybės įsipareigojimų, kylančių iš Direktyvos 96/71 3 straipsnio, neįvykdymas.

38 Galiausiai reikia išnagrinėti pagrindinį ginčytiną klausimą, t. y. ar darbdavio išmokėti priedai ir priemokos, kurie, Vokietijos vyriausybės nuomone, keičia pusiausvyrą tarp darbuotojo atlikto darbo ir jo gauto atlygio, laikytini minimalaus darbo užmokesčio dalimis. Be kita ko, čia kalbama apie premijas už darbo kokybę ir priemokas už darbą antisanitarinėmis bei sunkiomis ar pavojingomis sąlygomis.

39 Pažymėtina, kad priešingai, nei mano Komisija, priedai ir priemokos, nenustatyti valstybės narės, į kurios teritoriją komandiruojamas darbuotojas, teisės aktais ar praktika ir keičiantys santykį tarp darbuotojo atlikto darbo ir jo gauto atlygio, remiantis Direktyva 96/71, negali būti laikomi minimalaus darbo užmokesčio dalimis.

40 Visiškai normalu, kad darbuotojas, darbdavio reikalavimu dirbantis viršvalandžius arba ypatingomis sąlygomis, už papildomą darbą gauna kompensaciją, į kurią neatsižvelgiama apskaičiuojant minimalų darbo užmokestį.

41 Vis dėlto iš šio sprendimo 30–33 punktų išplaukia, kad Vokietijos Federacinė Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 96/71 3 straipsnį.

42 Kadangi valstybės įsipareigojimų neįvykdymas konstatuotas remiantis šia direktyva, EB 49 straipsnio atžvilgiu ieškinio nagrinėti nereikia.

43 Esant šioms aplinkybėms, konstatuotina, kad, nelaikydama minimalaus darbo užmokesčio dalimis kitoje valstybėje narėje įsisteigusių darbdavių visų jų į Vokietiją komandiruotiems statybų sektoriaus darbuotojams išmokėtų priedų ir priemokų – išskyrus bendrus priedus statybų sektoriaus darbuotojams – kurie nekeičia santykio tarp darbuotojo atlikto darbo ir jo gauto atlygio, Vokietijos Federacinė Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 96/71 3 straipsnį.

44 Likusi ieškinio dalis atmestina.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

45 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Tačiau pagal šio reglamento 69 straipsnio 3 dalies pirmąją pastraipą, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, Teisingumo Teismas gali nurodyti kiekvienai šaliai padengti savo išlaidas. Kadangi Komisija ir Vokietijos Federacinė Respublika iš dalies pralaimėjo bylą, kiekviena šalis padengia savo išlaidas.

Remdamasis šiai motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. **Nepripažindama minimalaus darbo užmokesčio dalimis visų kitoje valstybėje narėje įsisteigusių darbdavių savo į Vokietiją komandiruotiems statybų sektoriaus darbuotojams išmokėtų priedų ir priemokų – išskyrus bendrus priedus statybų sektoriaus darbuotojams – kurie nekeičia santykio tarp darbuotojo atlikto darbo ir jo gauto atlygio, Vokietijos Federacinė Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal 1996 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 96/71/EB dėl darbuotojų komandiravimo paslaugų teikimo sistemoje 3 straipsnį.**

2. **Atmesti likusią ieškinio dalį.**

3. **Kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.